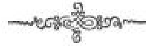
STRIDS-RÖSTER.

Fosterländska sånger

AF

F. HEDBERG.

STOCKHOLM
ALBERT BONIER
1854

STOCKHOLM
TRYCKT HOS I. MARCUS
1854

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna diktsamling av **Frans Hedberg** (1828-1908) har digitaliserats från British Library i juni 2014 av Google Books och anpassats för Projekt Runeberg i augusti 2015 av Ralph E.

STRIDS-RÖSTER.

FOSTERLÄNDSKA SÅNGER

AF

F. HEDBERG.

STOCKHOLM,

ALBERT BONNIER,

1854.STOCKHOLM,

TRYCKT HOS I. MARCUS,

1854.INNEHALL.

Sverige.

(ag mot min sång, du gamla jord, 1 Betäckt af is och snö!

*Du hjelteamma högt i nord,

Da Criska sköldemö.

Väl är den ringa, men så varm Som hjertat i min svenska barm;

Och om min tunga än är arm,

Vill hjertat för dig dö!

Jag älskar dina skogars sus Och dina ängars prakt!

Och dina tusen forssars brus,

Och dina stormars makt.

Dé ljusa sommarnätters glans,

Der smärta elfvor gå i dans,

Och näcken, prydd med grönan krans, Slår dansens lätta takt!Jag älskar dina blåa fjäll Med moln kring hjessans topp,

Dem Auka-Thor rest häll vid häll I djerfva massor opp!

Der örnen bor, af stormen förd;

Der jernet breder ut sin skörd,

Och stålet gror, så stolt till börd, Som blåa himlens hopp!

Jag älskar dina skördars skatt,

Fast knapp den ofta står!

Din vårdag, din midsommarnatt,

Då solen ned ej går.

Ditt haf med sina böljor blå Som längtande mot stranden slå; Din barrskog, som, med frost ändå, I evig grönska står!

Jag älskar dina norrskens glans Kring fästets kungastol;

De ljusa stjerhor som i dans, Omkretsa isig pol!

Din milda måne, som går opp Så sorgsen bakom skogens topp,

Och helsas blygt med doftrikt hopp Af ängens nattviol! —---------

Må drufvan gro på söderns strand Och lagern hlomma der:

Vildt rasa der passioners brand Och glödande begär!Och ofta höjs orangelund Förrädiskt på yolkanisk grund,

Och brottet uti nattlig stund Oen hvassa dolken bär!

Och heta äro söderns dar,

Dess nätter utan ljus !

Ej södern morgonrodnad har Som lifvar rymdens hus.

Och ingen aftonrodnad varm Sitt smycke satt i vesterns barm, Då matt förklingat dagens larm,

Och tyst är mödans brus.

Se fogeln blott, som flyr, då kall Boreas sväfvar ned! —

När vinterns herrskarmakt är all Utöfver nordens led,

Han söker åter polens höjd,

Han sjunger der sin kärleks fröjd Och bor i hemmets dalar nöjd,

Och finner der blott fred!

Vårt land är armt, det har ej gull, Ej perlor våra haf,

Men klippan utaf malm är full,

Det vet vår ovän af!

Ej stolta borgar bär vår jord,

Men Bautastenens vigda ord,

De bära vittne att i nord År mannen ingens slaf!Så älskom då vårt gamla land, Och skyddom det med mod!

Om ovän trampar på dess strand, Han falle i sitt blod!

Ty minnens, bröder! mina ord:

Ej äga många folk på jord En fosterbygd, som högan nord, Så herrlig och så god!Till nus Kongl. Höghet KrtHpriiseH.

Tillegnan.

(Djupt sväfvar nornan,

Stigen från Vaffiialls Flammande salar,

Ned till den sköna Vår-friska jord.

Gjallarhom ljudar,

Kallar dé tappre '

Framåt till striden;

Striden För frihet,

Striden for sanning;

Ja! för allt heligt,

Herrligt och skönt!

Ån ofver norden Fridsengeln sväfvar,

Tårögd han blickar Ned på vårt gamla.

Frejdade landé Snart kanske höjes Hvilande vingen;

Snart kanske flyktar Gudarnes dotter;Snart kanske ljudar Sköldames klang. Manande stämmor Klinga i nordans Syalkande flägtar,

Hviska i nattens, Fängslande ljud I Mörk' sitter Saga, öppnande boken,

Redo att ristø Eviga domen In på dess blad.

Men — kommer striden År då hvar gnista Slocknad, af fädrens Upphöjda sinne, Pröfvade mod?

Ailar den gamla Nordiska modren Veklingar endast?

Bor ingen styrka Mer bland de ijellar, Hvilka som fordom Resa de höga Hjessor mot skyn?

Tumlar ej Thrudvangs Mägtige drott än Vildt uti åskans Dånande vagn?

Fattar han ickeFlammande hammarn, För att bland fjällen Krossa de svarta Jättarnes ätt?

Sluter ej styrkans Mejingard ännu Bistert sin stålrand Omkring hans midjas Senfulla rund?

Sitter ej Odin, Högvise herrskam, Annu och dricker Vishet ur Mimers Svällande brunn? Gifva hans båda Heliga korpar Mer icke kunskap,

Om hvad som händer Nere bland stoftets Irrande barn?

Hör han ej hesa Ropet af stigmän, Som vilja hota Fjellmurad Nord?

Ståndar vid höga ' Breidablicks fönster, Icke den milde Fromsinte Baldur Ånnu, och utsår Kärlekens guld?Skådar hans blåa, Värmande öga Längre ej ned på Urgamla Svithiods Bedjande söner?

Ned på dess arma, Herrliga jord?

Jo, än är kraftens Heliga stål ej Röfvadt från nordens Hugfulle son!

Ännu bor vishets Tindrande stjerna Q var på dess himmel Ån sitter fromhets Lockiga engel Qvar i hvart hjertas Klappande tempel; Styrer som förr dess Längtande slag!

Ynglinga-furste!

Dn som ärft Carlars Frejdstora namn.

Upp till dig blicka Svithiods söner;

Upp till dig blickar Drömmande skalden,

i

Strängar i helig Andakt sin lyra, —-Ej för att smickretsLofsånger strö! ‘

Sanning är sångens Innersta väsen,

Hoppet dock färgar Svärmerskans kind! Allvar är mulna Nutidens lösen;: Stormbyar stiga Upp på våj[himmel, Byar från öster, — Skola vi vänta Till dess de krossa Kronorna tre?

Nej! du skall föra Modiga skaran Framåt till stridens Vexlande skiften;

Känner jag rätt den Blixten i ögat,

Följd utaf hannens Flammande rodnad,

Uppå din bruna,

Manliga kind!

Fritt spinne sveket Staternas bojor:

Sveket är hemske Utgårda-Lokes Giftige son!

Hugg med ditt slagsvärd, Lik Alexander,

Gordiska knutenDristigt utaf!

Hugstor bedrift är N ordmanna-furstes Rikaste harnesk, Skönaste lofl Låt, till de många Vördade Carlars Lefvande minne, . Framtida häfden Skära en runa Flammande röd! Bättre än fridens Yppiga lekar,

Passar en härlek N ordmanna-son! Bättre än hofskalds Smickrande rökverk, Tolka ditt minne Tacksamma

hjertan, Frigjorda folk!

Ty om allt dör, dock Dör icke häfdens Eviga stämma —

Dör icke bragd, — ej Dom öfver dödan, Minns det, o Carl!

Det stundar!

i

Q)et stundar till strid, J Skandiens män, Till strid för frihet och ära!

Må Europa er känna igen Från urminnes tider, då fadren än Med svärdet utbredde sin lära!

Må lejonet vakna ur veklig hvila Och ut kring den häpnande verlden ila!

Förtrycket ren länge ^näijde vår jord I bojor mörka och trånga!

Det höfves män af den isiga Nord Att krossa bojan för slafvar gjord Och stunden i flykten att fånga.

Hör! djupt uti fjällen dvergarne smida De stålblåa klingor åt kämpens sida!

Så upp ur hvilan, du riddare god,

Du redlige man vid plogen!

Från urminnes tider du lärt med mod Att ofira för fäderneslandet ditt blod,

I glädjen och sorgen trogen!

Du redlige danneman, upp att skydda De böljande skördar, den frida hydda.Och upp du yngling med glödande håg,

Som rusig vill famna verlden.

Hör! sköldmön blåser till ledungatåg Och öfver den blånande Bottnens våg Styr den ilande draken färden!

Det gäller, o Yngling, att tappert strida'

För fädernesland oeh för vännen blida.

Ja npp till striden bådr gammal och ung För Skandiens land det kära!

Sjung, blodröda norna, din stridssång, sjung 3e Skandiens söner och Skandiens kung Dess urgamla fana' bära;

Så klarblå som vinterhimmel vid polen,

Så guldgul som strålande sommarsolen.

Ty minnens hvad skymf från flyktade dar Yi måste ur häfden plåna!

Så länge ett Finland än finnes qvar,

Så länge ett Sveaborg än det har,

Som roflysten örn gick att råna.

Den fläcken vi måste med hastig: tanka Bortskölja från skölden den spegelblanka.

Och fädren med spejande blickar stå Yid Vallhalls fönster de klara:

Den gamle Vasa med lockame grå Och Gustaf Adolf med glorian på,

Se ned på den tappra skara!

Och tolfte Carl med sitt svärd vid sida Ses brinnande uppå kampen bida!Framåt då för ära och ljus och dygd Och för den urgamla Norden!

Framåt för maka och fädernebygd,

För bautasten i frihetens skygd Och for det rätta på jorden!

Framåt för allt skönt, hvaraf hjertat glöder, Om död eller seger än kampen föder 1Vårsång

1854.

IDet är vår! Det är vår! Så det klingar med magt Utur blånande sky;

Så det sväfvar med sus Genom lundernas hus;

Så det läses med pragt I hvar blomma, som ny Utur sömndvalan går.

Som ett nytt “”varde ljus” Detta budskap går ut öfver haf, öfver land. Vinterns välde är slut; Mot den längtande strand Sänder böljan sitt brus, Och af känslor så varm Den utandas sin glöd Vid dess grönskande barm! Och den lekande bäck Hoppar yster och fri Uti lundema ned;

Mången blåsippa täckFlyr han sorglöst förbi; Månget hinder han vred Hoppar öfver, och styr Emot insjön sitt språng, Och af ungdomsglöd yr Han försvinner deri Under sorlande sång.

Till vår nordliga pol Ställes foglarnes tåg,

Från den sydliga sol öfver veridshafvets våg.

Se! hur skarorna slå Muntert ned ur det blå, Och befolk^ hvar skog, Hvaije lund, hvaije dal Med en fröjd utan tak Hemsjuk längtan dem drog Från cypressernas doft, Ifrån lagrarnes sus;

Icke drufvornas rus,

Icke perlomas glans I det glittrande stoft, Längre lockade deml ”Nu är vår i vårt hem”, Så de sjöngo jned fröjd, Och i blånande höjd Upp de svingade sig Uti jublande dans;

Och de olärda små Funno hemmet ändå På den villande stig!Ig

Se! i vårsolens glöd Svärmar fjärilen glad! Blomma hvit, blomma röd Locka honom åstad Att i svindlande dans Binda njutningens krans. När han hunnit sin hamn Uti värmande famn, Stämmer lärkan med hopp Deras, brölloppssång>pp, Och den lycklige dör, Innan aftonens vind Med sin kyliga flägt Bleker brudliljans kind, Och hans vinge berör För att släcka den fröjd, Som, af vårsolen väckt, Flammar ut på sin höjd!

Det är vår ock för dig Du oroliga gäst,

Som, vid stoft-lifvet fäst, Längtar uppåt ändå,

Och likväl ej har mod Att befrielsen nå!

Du, som suckande går På den qvalfulla stig Och med svallande blod Söker sällhet och frid;

Son af vacklande tid! Kasta bojan utaf,

Som Vill draga dig nedI förintelsens graf!

Glöm dé plågor du led Och ur dvalan dig res,

Och med flammande blick Uti skapelsen läs,

Hvilket budskap du fick Uti blomstrande skrud , Ifrån verldarnes Gud:

Det är vår! Det är vår!

O •

Ater-födelsens tid,

Denna tid då hvart grand, Som för drifvorna flytt, Står förskönadt och nytt Upp ur skaparens hand! Det är \juset som slår Under dånande strid MöTkrets furste, och rår Ifrån pol och till pol!

Det är bilden utaf Detta eviga lif,

Som för jordlifvets slaf Uti aningens skrud Hviskar längtande ljud, Som förtjusa hans själ.

Och som hviska nled magt Genom mörker och kif Om ett kommande väl,

Om en dag utan natt,

Der i flammande pragt Bland Cheruber sig satt På sin konungastol,En högt strålande sol, Hvilken aldrig går ner För det öga, som ser!

* * *

Men än skönare vår Ler för menniskors slägt I den stormvind, som, väckt Af ideernas här,

Genöm nutiden går!

Lugnet, tröttadt till slut,

Ur sitt tempel går ut,

Och det stundar en strid Mellan mörker och ljus,

För hvars dyningars brus Darrar häpnande tid!

Denna kamp innebär I sitt mystiska sköt Seklers väl eller ve,

Och nationerna se Den med längtan emot!

Det martyrblod, som flöt, Då de kufvade land Lades neder i band Vid tyrannernas fot,

Ropar hämd emot skyn!

Och den sköflade rätt Och den sanning som fällts, Då den guldsmidda lögn Till dess domare ställts;

Och den trampade ätt,

Som man rånat med hånPå dess ädlaste lån,

På dess frihet; — med hopp Ser mot himmelen opp.

OI skall mörkret väl rå?

Skall väl lögnen nedslå Detta sanningens träd,

Hvilkets innersta rot I hvart hjerta du spred?

Och hvars väldiga stam Du har ämnat till skygd För vår frihet, vår dygd;

För de slägten som än Ej till glädje och strid Du ur intet bragt fram Sina öden emot?

År vår suckan, vår bot För din vrede ej nog,

Du de lidandes vän?

Skall vår strid, skall vår frid, Skall vår kraft, skall vårt ljus Af tyranner bero?

Skall ej friheten bo

Lyst och värmd af ditt ord,

På din irrande jord? ...

Jol i vårvindens sus Klingar herrligt det hopp,

Att en ny sol går opp För den slumrande verld!

Att ur drifvornas våld Stiger frihetens ros,.Lik en ande på färd Utur remnande graf;

Att kring länder och haf Skall der vexa ur blod Upp en hämnare god!

, Att all lögn flyr sin kos, Och tyrannen blir såld Af sin vaknande slaf!

Så välkommen då, vår!

Som tog bojan utaf Våra andar, vår håg,

Våra sjöar och haf!

Se! på skummande våg Komma svalor till Nord, Sjunga manande sång Till vår urgamla jord!

Hvita viftgarne re’n De spännt muntert till flygt Uti vårsolens sken,

För att pröfva en dust Mot den örn, som med skri Tror sig sitta så tryggt På en sjunkande verld,

Som ej kan blifva fri!

Skynden framåt med lust På er vikingafärd,

Sköna svalor från vest!

Eder strid blir en fest För de längtande folk!

Svek skall fälla sin dolkOch en dag utan natt För vår framtid skall gro. Der i orubbadt bo Och med krans i sitt hår, öfver jordrandens grus Sig som herrskare satt,

En seraf utaf ljus Utaf frihet och vår!

—aWWr—Systrarne. '

7id Bottnens våg två syskon bodde, Åtskiljde af den bölja vid,

Men deras hjertan sammangrodde Med kärlek öm i frid som strid.

I sekler sammanvexte banden,

Ty faran stärker vänskaps makt,

Och ut från frusna nordanlanden Oick deras lof från trakt till trakt!

Och deras söner fyllde verlden Med sina djerfva bragders klang,

Och gällde det att pröfva svärden, De stodo främst i kraft* och rang.

På gods och gull de arma voro,

Men ägde stål som himlen blått,

Och hvart de hän på böljan foro,

För friheten de stredo blott!

På Tysklands dimmomhöljda slätter De offrade med fröjd sitt blod,

Att ljuset ge åt menskoätter Och störta fanatismens stod!

På Narvas fält barbarers klinga Och deras mod, som djuriskt brann, De söner aktade så ringa Att en mot tio seger vann!Och vet du namnet på de båda,

De ädla syskon uti nord?

Den ena, Svea, skön att skåda,

Den andra Auras gamla jord! /

Den ena klädd i fjällens pansar Med sina tusen forsars brus,

Den andra prydd med skogars kransar Och vattenrika dalars sus!

En flyktad styrkas kämpastoder Stolt prydde bådas branta fjäll,

Och yra lekte sjö ochr floder -Kring deras söners trefna tjäll. '

På bådas himmel norrskenslågor Uppflammade i purpurbrand,

Och budskap förde blåa vågor

Med hviskningar från strand till strand.

De delade hvar fröjd, hvar smärta Och hvaije fara ridderligt,

Och lika varmt slog bådas hjerta För skönt i handling som i dikt.

För ljus och frihet alltid väpnadt Det höga syskonparet stod,

Och Europa lärde häpnadt Att vörda deras dygd och mod.

Men mörka åskmoln tiden födde Och nordens himmel täckte de,

Vid Fredrikshall för skottet blödde Den störste utaf Carlarne!Och örnen sina vingar spände,

Och emot Auras fagra strand Den vilda horder hejdlöst sände Med plundringar och mord- och brand.

Dock, än var Lejonet ej mattadt,

Det höjde ramarne och slog,

Och örnen, som ren bytet fattat,

Med blygsel sig tillbaka drog!

Och ännu sträckte sina händer Utöfver hafvets salta våg Emot hvarann' de syskonländer *

Med lika varm och helig håg!

Och ännu, som i fordom-timma,

Kring hela verldens vida rund Gick deras äras sol att glimma På namnen Högland och Svensksund. Och Siikajoki, Valkiala Om forntids kraft ett vittne bar,

Hvarom än häfdens röst skall tala Så länge nordens pol står qvar!

Men — gråt, o gråt, mitt svenska hjeri Dölj icke mer din bittra sorg,

Då — dag af nesa och af smärta —

I örnens klor föll Sveaborg!

Då neslig statskonst fällde glafven På Auras sorgsna hjessa ned,

Då Svea fruktlöst öfver hafven I suckar talde hvad hon led!--------Halfgånget sekel öfver såren Snart bredt en glömskans slöja ut,

Men i ditt öga darrar tåren,

0 Aura än! — Till tidens slut Skall verlden dessa bragder minnas, Som dina tysta skogar såg,

Om dina söners namn än hinnas Af glömskans nattligt mörka våg!

Ty se! utöfver hafvet blickar Med tåradt öga Svea än,

Och mången hjertats suck hon skickar

1 famnen på sin fordna vän! —

Kanske skall ljuset ändtligt segra Och örnen fällas af dess glans,

Och Bottnens blåa spegel hägra

Din strand beprydd med segrens krans.

Ån klappa lika varma hjertan'

På Sveas och på Auras strand,

Ånnu i fröjd kan bytas smärtan Utaf ett slitet syskonband.

Med eldigt mod och svärd i händer Må käckt mot fienden vi gå,

Och åter mot förenta länder Skall österhafvets bölja slå!österfcafvets öga.

ILångt ut i blåa vågen sina berg En o ses under hårda stormen löga,

Den ön är full af män med mod och märg Och kallas österhafvets öga!

Och rik är denna ö på äfventyr,

Från sagans tider räddade af minnet,

Som hviska underbart då solen flyr Om flyktad glans för menskosinnfet.

Och Wisbys grå ruiner än i dag Som skuggor utaf stolta katedraler Förtälja om en stad, som stiftat lag Och sköflad blifvit af vandaler.

När draken fordom uppå vågen sam Och sökte skydd mot vredgad storm och dii S:t Niclas' ögon*) lyste honom fram Till önskad hamn i nattlig timma.

Den rika Hansan sände sina bud Från Wisbys murar öfver haf och länder,

*) Karbtinklarne, hvarefter tomrummen ännu synas muren, och hvilka bortfördes af Waldemar.Och stolt stod hansestaden som en brud Med Bottnens nycklar uti händer.

Förräderiet öppnade dess port,

Vid Waldmars fot hon sina skatter miste, Dess rykte sköflades, förut så stort,

Hon blef bland systrame den siste!

Mång' storm kring österhafvet rasat sé'n Och ännu lyftes hjessan öfver vågen,

Och ännu fostrar Gottland tappre män Med eld i ögat, mod*i hågen!

Och kär för Svea är den sköna ön,

Den är en ädel sten uti dess krona,

Med lugna hamnar mot den vreda sjön, Hvars brusningar omkring den tona.

När bister vinter sträcker ut sin hand Och isbeläggér fjärdarne och sunden,

Hon skiljes ofta från sitt moderland Och suckar i den öde stunden!

Men våren smälter isen med sin brand. Och frigjord sjunger åter blåa vågen,

Och fram och åter till dess väna strand

Med glädje ställas vikingstågen! —

/

Ren länge örnens blick med dyster glans Uppå den blomsterfagra ön har hvilat, Och kring dess hamnar i förrädisk dans De svekbebodda drakar ilat!Skall örnen sia kring lammet*) sina klor, Skall Svea akta så sin frihet föga?

Ve hennes sjélfbestånd om ovän, bor På Gottland, österhafvets öga!

Nej svensk du vara skall, du sköna ö,

Och dina kalkberg än i sekler blänka

För svenska segel öfver stormig sjö,

Och dina hamnar skydd dem skänka. ,

»

Se! till dig ilar mången kämpe god Och kämpar är o dina söner alla,

Försvara skola de din rätt med blod Och rädda Gottland eller falla!

Ty faller Gottland intill örnens fot,

På Sveas kronor snart han stolt skall tror Förr gå o Svea kämpa-döden mot Och kasta bort din gamla krona!

Du är ej fri om ej ditt haf är fritt,

Och alla dina fjällar båta föga,

Om örnklon med ett djerft och mordiskt si Förmörkar österhafvets öga!

r) Gottlands vapen.Vak «pp!

IDu urgamla land i högan nord,

Du forntida hjelteamma,

Vak upp! se stormen far kring din jord, Se blixtar i natten flamma!

Vak upp du lejon med gyllne mahn,

Till kämpalek fram på blodig ban Och häfda ditt forntids-rykte. '

Ren länge du sof; nu upp till strid För frihet och tro och ära!

Se, Qerran är flydd den yeka frid,

Och dödsspjut nornorna bära.

Med spärradt öra står tiden och lyss, Och lugnet trycker sin afskedskyss Med sorg på dess böjda panna.

Det mörknar med makt vid österns bryn, Och åskmoln sig sammanrota;

Och örnen kretsar med skri i skyn,

Att gyllne kronorna hota!

Tvehöfdad, blickar han girigt ner På landet med fjellarne blå, som ler Mot Bottnens skummiga bölja!Vak upp! du Carlarnes fosterland Med hast utur årslång hvila;

Lös vikingsdraken från klippig strand, Låt snabb den på böljan ila!

Nu höfves mod uti manlig barm,

Och säkert öga, och säker arm,

Du son af det gamla Svea!

Nu lemna plogen, du odalman,

Och fädernas ärfda koja;

Ej jorden endast du plöja kan, -—

Nej, mot tyranniets boja

Som förr du drage i härnad god,

Och plöje med svärd en väg i blod Bland oväns mägtiga §karor.

' Europa glömt dig, du vikingsstam Hvars rykte förr fyllde verlden,

Hvars drake fordom på vågen sam Och tog sin tribut med svärden.

Den glömt att det finns en vrå på jord Som heter den frusna, kalla nord,

Oéh dock hyser varma hjertan!

Så friska dess minne opp med dån Af sköldar, ur klippan brutna!

Lär södem att darra för nordéns son; Låt böljorna, blodbegjutna,

Kring hafven bära sitt vittne än,

Att norden ej lider brist på män Som vilja sitt land försvara!Sel Carlavagnen sitt ljusa bloss Ån svänger på fästet höga,

Och blickar i natten ned på oss Med minnenas flammande ögal Avad ädlast vi tänkt, hvad störst vi gjort Den ristat på fästets eviga port I flammor som aldrig slockna!

Med blicken fäst på vår framtidsdag,

Må stolt vi vår forntid tälja,

Och svälja i skallande brödralag Att dyrt blott vår frihet sälja l O^h sjunga med fröjd vid fiendens rop ”Förfäras icke, du lilla hop,

Ty Herran skall med dig vara P

wSång

rör

Srenska Flottan.

Svalla &ögt i mastens topp,

Blå och gula flagga!

Må vår ära och vårt hopp Du kring hafven vagga.

Storma, nordan! fri din gång öfver yra vågen,

Sjung med makt din friska sång Gnisslande i tågen!

Viking var ju nordens son Re’n i fordomtimma! öfver haf vid sköldars dån Sågs den starke simma.

Bredde skräck kring fjerran land Med de drakar lätta;

Gick till söderns rika strand Att sin stridslust mätta:

Sonen brås på fädren änr Skönt är sjömanslifvet!

Van dervid har ynglingen Från sin barndom blifvit.Vara öar, sund och skär Och vårt haf det dyra,

Redan späde gossen lär Att sin julle styral

Framåt då på mörkblå våg, Raska gossars skara!

Frisk till sinne, glad i håg, Så bör sjöman vara.

Se hur lustigt vinden slår I de hvita segel,

Medan hafvets yta står Som en jättespegel!

Mången seger stormen har På vårt haf besjungit!

Ofta här i fordna dar Fädrens sköldar klungit. Månget namn för minnet kärt Här sin lager skurit,

Och Europa akta lärt Mannen som det burit!

Härifrån kring verldens rund Utgick Höglands ära!

Minnet än utaf Svensksund Mången buss ses bära.

Blodig bölja ofta sköljt Kronorna i stäfven;

Och. med trohet fädren följt Dem i djupet äfvenlKommer fienden en dag Stolt att här sig lägra,

Skola deras djerfva slag För vårt sinne hägra!

Ingenting är skönare Ibland öden alla,

Ån att strida såsom de,

Såsom de att falla!

i

Då skall mö i hemmets dal ömt vårt minne gömma;

Och vårt stoft i bölja sval Skönt om segren drömma.

Och den flagga, gul och blå, Som vi här försvara,

Skall sin famn omkring oss slå, Och vår svepduk vara!Säng

fb'r

Sremka iraéea.

<Dch upp från fredliga strider, Soldat på land och i stad I Nu komma handlingens tider,

Nu gäller en annan parad 1

Stor sak om blankt är bandleret Och rocken efter modeli,

Blott du kan föra geväret Och kulan är säker och snäll!

Stor sak i höger och venster Och om ej linien är god,

Blott att ur ögonens fenster Framblickar ett eldigt mod!

Hvad gör om ej reglementet Följs slafviskt i hack och häl? Långt förr må då regementet Oå illa, — men sigta väl!

.Kanske ej striden vid, Narva Gick alldeles rätt i takt.

Men nog kunde gossame harfvai Ned hendens led med makt!.Och nog kunde skyldrats bätter Vid Liitzen och Breitenfeld,

Men ej på böljande slätter Någon rikare skörd vi fällt!

Framåt! i spetsen för hären Gå minnen från flyktad tid,

Från Leipzig och från Grossbeeren Och språkas förtroligt vid!

Och minnens att fosteijorden Med blickarne följer er!

Den van är att son af norden Ej nånsin tar stryk, — men ger!

Den hela verlden er dömmer Mer vekliga nu än förr,

Och den att blicka ej glömmer Med väntan mot fjellens dörr.

Den tror att vårt lejon gamla Har tappat de hvassa klor,

Att blinda dess ungar famla Och blott svaghet i norden bor.

Så visen att ingen bäfvar,

Att norden har män och märg;

Att jern finns i svenska näfvar Så godt som i svenska berg!

Och faller du, son af norden!

Så fall i den tanken glad:

Att döden för fosterjorden * År krigarens bästa parad!Carl den XHstes skugga

till

Sreriges lii.

Sivad yra fattar tiden,

Hvi väcks jag nr min ro?

Jag hörde klang af sköldar Ned i mitt tysta bo!

År det väl Svea lejon Som vaknat upp en gång,

Och ryter såsom fordom Sin djerfva kämpasång?

Re'n länge sof jag stilla,

Ty fredens lampa brann,

Och aldrig Carl den tolfte Var bleka lugnets man!

Hvad ville romaranden I veklighetens sal?

Han var ej skapt för lekm*, Var ej för flärden fal!

Men, folk som aldrig glömde Din fallne hjelte än,

Ånnu i dödens armar År jag din storhets vän!For dig och för din ära Jag nöd och smälek led,

Och veklighetens klander Till trots, — för dig jag stred!

För dig, min starka vagga,

Jag drog mitt hvassa svärd, Dig höfves att med idrott Förvåna veklig verld!

Att blad och blommor kläcka ^lef icke nordans lott,

Den skapades att rensa Den qvafva luften blott!

Jag visste hvad jag ville Och ville sannt och rätt;

Hvi skulle det behaga En sjunken menskorätt?

Jag tog ej flärdens toner, Begrep ej svek och list, — Strid var min underhandling Och död mitt fredsslut sist!

Jag stridde ej för kronor Och ej för gods och guld,

Mitt svärd jag drog för äran& Och för det rättas skuld!

Hvad under då, att sveket Slugt hvässade sin dolk,

Och att jag föll, från lyckan Att göra sällt mitt folk?Du gamla hjelteamma!

Du hade skäl till gråt,

Ty i ditt lejons håla Smög vargen med forsåt!

Och på din vigda hjessa Sin skarpa klo han höll, — Det var ej Carl den tolfte — Det var din kraft som föll!

Och trots den dvergalåten Som höjts kring hjeltens ben, Jag vet att än du söijer Invid min Bautasten!

Jag vet att du ur stoftet Mot himlen blickar opp,

Der segervagnen blänker Så klar som nyfödt hopp!

Välan! till dig jag stiger Och ropar: Nu är tid!

Nu hämne vi Pultava,

Nu stundar Narvas strid! Framåt du gamla lejon Som förr, på välkänd ban, Och skaka väldigt myggen ' Och knottet ur din mahn!

Min vigda segerfana Från Vallhall hämtar jag,

Och blågul skall den svaja I himlens klara dag!Låt se att da $r värdig Din Carl den tolfte än,

Att du ej svampar aflat,

Men fostrat tappre män!

Det är ej svårt att segra När man har lärt att dö; Upp då att stridssång sjunga Utöfver haf och sjö! —

Att du har män, o Svea, Som dina skördar slå,

Det skola de få lära Af mina gossar blå!

I Herrans namn är striden! Framåt då, alle man!

Ve eder om J viken,

Om jag er fega fann!

Då hela himlens glädje Mig ingen sällhet ger, —

Då känner Carl den tolfte Ej sina bussar mer!Drömaiem.

Jag s&g en syn, —

O lyssnen till orden! — Tbgivbr.

Hed tanken på gryende framtiden fäst Och anande, sorgsen, jag satt.

Då nalkades sömnen, den vänsälle gäst,

På vingen af skymmande natt.

Mitt öga det slöts med en bön för mitt land

Och drömmen mig förde jped osynlig hand Framåt emot kommande skiften.

Re'n slutad var striden, hvars moln nu gå opp På hotande himmelens rund;

På tron utaf solljus satt leende hopp Med kärlek och frid i förbund!

Som bröder omfamnade folken hvarann', %

Och styrkans med fromhetens offereld bränn Tillsammans i lifvande flammor*

Och ut öfver jorden jag sväfvade fram,

På luftiga vårströmmar förd!

Ouds kärlek i glittrande daggdroppar samm På bladen af knoppande skörd.

Af fasorna renad, stod jorden som brud

Förklarad i vårdagens heliga skrud,

Och skön som i skapelsens morgon.Ej samvetstvång mera utsträckte sin hand Att åtskilja hjerta och själ;

Ej våldet mer fjättrade folken i band Och splittrade grymt deras väl.

Med svärd var förintad den bullrande slägt Och menniskoslägtet af lidanden väc t Till känsla af frihetens glädje. 1

På tronerna suto med medborgarkrans De kungar i gyllene frid,

De hade fått lära att ädlare fanns Ån slafbojor, dödsbål och strid.

De hade lärt ära och älska sitt folk,

Och kärleken stod invid tronen som tolk/

Och tillit var konungakronan.

De aktade mera ej klangen af börd Och anor från forntida dag,

Den ädle blef skattad, den kunnige hörd, Föraktad hvar veklig och svag!

De hade lärt inse den sanning af gull:

Att folken ej skapats för furstames skull,

Men furstame alla för folkens.

Och konsterna fingo från tronen sitt ljus, — — En vård så nödväridig för dem!

Ej villorna krälade mer i sitt grus Och utvalde jorden till hem.

Ty sanningen satt som en strålande sol Och spridde sin strålglans från pol och till pol, Och skingrade dimmornas välde.Och blickande ned på de grönekande land, En syn jag såg, herrlig och stor!

Ty borta var misstrons förtärande brand Och borta var sorgernas flor.

Den boja som tryckte var kastad utaf

Och solen ej sken på en suckande slaf,

Och natten hans jemmer ej hörde!

För Pohlen var slagen befrielsens stund, Ett folk fanns der åter som förr!

Och frihet var gäst på dess blodiga grund Och kraft stod på vakt vid dess dörr!

Det dyrbara blod som för friheten flöt,

De brännande tårar dem polacken göt, Klart lyste som stjernor i kronan.

Så blek mången ädel och frisinnad man Sibiriens grufvor och fjell Förlät, och sitt älskade fosterland fann Den saknade åter, så säll.

Och lärd t utaf olyckan, Pohlen sin rang Tog in i de fria nationers falang Och visste sin lycka att skatta!

Kolossen i öster, hvars statskonst med svek Vår verldsdel i slafbojor lagt,

Från Östersjöns stränder med blygsel bortvek Och drog sig till steppernas trakt.

Men ljuset gick efter med segrande kraft Och snart fick han räkna de slafvar han haft, Med ånger och maktlös förtviflan.Förtrollningen vek, och den Qettrade stam Fick tanke for bildning och ljus;

Med häpnad såg verlden de krafter som fram Nu stego ur träldomens grus.

Ej mer ”Gud och Czaren” der valspråket var, Nej — ”Gud och Friheten,” lyste så klar Devisen på fanan med korset!

Och du, Hunyadernas urgamla jord,

Som vattnas af Donaus svall,

Du reste dig opp på befriarens ord Och hämnades värdigt ditt fall!

Ett rike blef Ungern, och mildt i dess sköt S:t Stephani krona med strålar omgöt Den ädlaste man bland dess söner. —

/

Ej susade lagern bland stupstockar mer,

Italia, uppå din strand!

Ej sönernas blod rann i Como-sjön ner Och våldet utsådde sin brand. ,

Från Arno till Tibern, den heliga flod, Utsträckte sin vinge en genius god Utöfver de minnenas dalar.

Venezia bella stod upp i sin pragt,

En hafsdrottning nu som förut!

Stolt Roma afskuddade presternas magt Och tronade frigjord till slut.

Neapel nedstörtade krönt Lazaron Ifrån dess af grymheter sudlade tron,

Och segereld sken från Vesuven.Men vändes min blick till den älskade nord, Då s åg jag än skönare syn:

Ett tempel stod rest på dess grönskande jord Med spetsen mot himmelens bryn.

I templet stod frihetens altar, der brann, Som offer frän bröder som funnit hvarann', En flammande låga mot himlen!

•

Vid altaret fosterlandskärleken låg,

Med kraften förmälde den sig;

Och fromheten mildt uppå makarne såg ' Och ,ljus sken de älskandes stig.'

Blek afund låg dödad vid altarets fot Och tvedrägten qvidde med vanmägtigt hot,

I bojor af kärleken slagen.

Och Östersjöns vågor och Bälternas sund Blott sköljde ett rike, en nord!

Ty sanning var aningens brödraförbund Och verklighet spådomens ord.

Ett folk stod, belyst af en flammande sol Som bildningens förpost vid strålbeglänst pol, Ett land sig kring Östersjön höjde.

I dalarne spridde sig konsternas ljus Och harpornas nordiska klang.

Och välstånd som gäst satt i hemtimradt hus, Och redlighet kräfde sin rang.

Och högt från de sälla, förenade land Steg själarnes lofsång mot himmelens rand,

På lätta, melodiska vingar!

*Jag vaknade» Natten var kommen alltmer, Min blick slog mot himlen jag opp!

”0 Herre! din vilja, den eviga, sker” —

Så bad jag med brinnande hopp:

”Men gif mig ett tecken att drömmen var sann” Och se! klar en ljungeld på himmelen brann Och lofvade drömmens fullbordan!Hymn.

Hlöga makt, som yerlden leder Och med mildhet skådar neder På vårt knot och på vår fröjd! Herrskare! som rättvist sänder öfver glömska folk och länder Fadrens straff i vreda lågor Från din blåa himmels höjd;

Hör vår rädda, anings frågor,

Låt din nåd för oss bli röjd!

Glöm hvad dystra jorden brutit! Hämna strängt det blod som flutit I en gäckad faders namh!

Fäll de bål som våldet timrat, Medan prålande det skimrat,

Och i ljusets stulna kläder Svept sin spöklikt mörka hamn! Störta hyckleriet som träder Dristigt fram emot din

famn!

Låt det goda ej förkrossas,

Låt det bundna ljuset lossas Utur mörkrets tunga band!

Låt den frihet som vi hoppas Leende på jorden knoppas,

Ledd af religionens fackla Och din vishets högra hand!Låt ej redligheten vackla Fågelfri från strand till strand.

Gif att folken upp må vakna Ur sin dvala, och ej sakna,

Milde herrskare, ditt skygd.

Gif att sanningen må gästa% Jordens mulna strand, och fästa Öfver den sin segerfana,

Strålande af ljus och dygd!

Låt de sorgsna slägten ana Slutet af vår nöd, vår blygd!

Men vill du ej än försoning, Skapare! finns ej försköning Djup nog för de fallnas brott,

Låt då uti domens dunder Syndbelastad jord gå under,

Hellre än att fängslad kräla Som en fläckad skugga blott.

Hellre än dess slägter träla Under vanmagts öfvermått!

—• Men hVarl^ati b, mina tankar? Fällen, seglare! ert ankar Invid hoppets gröna strand!

Han, som styrer tusen verldar,

Som i åskans buller färdar,

Och i vestans hviskning andas, Värmer uti solens brand — Faderligt skall låta randas Ljusets dag för jordens land!